

châm nường
vĩ ngư

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

『Châm Nương』 —— 01

【01】

10:56 tối. Xe buýt tuyến 981 trên đường Hải Ninh rẽ phải vào phố Thái Lai. Độ 4 phút nữa, xe sẽ đến bến cuối ở giao lộ giữa phố Thái Lai và phố Bà Sa.

Kể lên người xuống tấp nập, đến bến gần cuối, trên xe chỉ còn một người đàn ông, nếu phải miêu tả bằng từ lóng phổ biến hiện giờ thì là một gã trung niên dầu mỡ.

Đầu gã băng lớp lớp vải trắng, mặt mũi bóng dầu, thậm chí mới tóc bù xù cũng bóng lũng lộn. Bộ vest nhăn nhúm ôm lấy cái bụng bia phưỡn ra, nó bó, kích đến độ tưởng chừng sắp bung đứt cả cúc. Không biết cà vạt thắt chặt đến nỗi nào mà gã lôi lôi kéo kéo thành cái vòng lòng thòng trước ngực, chẳng khác nào dây thừng của hồn ma treo cổ. Lúc xe rẽ phải, gã đang ôm khư khư cái điện thoại, mắt dính chăm chặp lấy màn hình, tay còn lại cầm cà vạt lau mồ hôi trên trán như thể đó là một chiếc khăn tay thực thụ.

Dù trong xe không hề nóng.

Màn hình hiển thị một giao diện rất quen thuộc với những ai hay dùng Dianping để tìm địa chỉ cửa hàng.

Chú thích: Dianping là một trang web tương tự như Yelp để tìm kiếm địa điểm ăn uống, mua sắm, giải trí, có thể đánh giá, nhận xét. Cũng khá giống Foody, Sheis nhưng các mảng hoạt động rộng hơn Foody, Sheis.

Cửa hàng tên là “Số 5 phố Bà Sa”, không hình ảnh, nhận xét hay đánh giá, có lẽ mới khai trương, lượng khách ghé thăm quá ít, không đủ để cung cấp số liệu tham khảo.

Thời gian mở cửa là 23:00 – 1:00, khá tùy hứng.

Địa chỉ vẫn là số 5 phố Bà Sa nhưng được đặc biệt ghi chú thêm: Đến bến cuối của xe buýt tuyến 981, đi thêm 100m về phía Nam.

Tiếng thông báo vang lên, nhắc nhở hành khách chuẩn bị xuống xe ở điểm tiếp theo, gã nuốt nước miếng, thoát khỏi

ứng dụng.

Hoá ra APP không phải Dianping mà là “Tìm thầy bắt bệnh”.

『Châm Nương』 —— 02

【02】

Gã tên Mã Thủ, là một nhân viên kinh doanh vật tư y tế. Tháng trước, có bạn gã cãi nhau với đồng nghiệp, cùng một cơ quan, thôi thì lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau. Ấy thế mà con điên kia chửi gã là “thứ súc vật”, thậm chí còn đập cốc trà vào đầu gã chảy máu be bét.

Nếu gã sân si có khi đã báo cảnh sát cũng nên, nhưng đàn ông mà, phải bao dung, rộng lượng, thế nên gã nhường nhịn “Thôi”, “Lau tí cồn, dán miếng băng là xong ấy mà”. Mọi người nức nở khen gã nhân hậu, ngay cả sếp cũng mỉm cười hiền hoà như một lời hứa hẹn cho tương lai thăng tiến sắp tới. Chuyện tuy nhỏ bằng cái móng tay nhưng chẳng ai ngờ, vết thương lại không hề nhỏ.

Nó không chịu lành.

Không những không lành mà còn nứt toác, loang lổ như đất nẻ gập hạn, mỗi ngày lan ra một phân, mới đâu chục ngày mà đã nứt thành một đường vòng gập ghềnh y như đường vĩ tuyến trên đầu gã.

Mã Thủ sốt ruột lắm, nơm nớp chạy đến bệnh viện, bác sĩ cũng không tìm ra nguyên nhân, thậm chí còn nghi ngờ rằng tất cả là do gã: “Anh cố tình làm rách vết thương phải không, anh trêu người chúng tôi đấy à?”

Nhưng sau này, Mã Thủ không dám đến bệnh viện nữa, vì dần dần có dòi bọ bò ra từ vết thương. Chúng ngo ngoậy trườn khắp băng vải trắng, mỗi khi chúng sắp sửa chui ra, gã lại vờ như mình đang thấm mồ hôi. Để làm gì ư? Để lấy giấy lấy khăn hay bất kì thứ gì gã tiện tay vớ được, dí nó nát bét, nát bét...

『Châm Nương』 —— 03

【03】

Cho tới tận hôm qua.

Trong thời gian này, Mã Thủ xin nghỉ phép, ru rú trong nhà cả ngày, sống bằng những hộp cơm ship đến. Gã còn nhớ, tối qua mình đặt một bát malatang.

Malatang là canh thập cẩm “nóng và cay tới tê lưỡi”, bắt nguồn từ Tứ Xuyên, rất nổi tiếng ở các thành phố lớn.

Thời đại này quán ăn nào chẳng tranh thủ mọi thời cơ để marketing tuyên truyền, đồ ăn ship đến dính kèm một tấm danh thiếp cũng không lạ.

Chắc du đĩ người ta “quay lại lần sau” chứ gì. Đã định vứt đi rồi, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào gã lại liếc mắt qua một cái.

Cái liếc ấy khiến gã nhận ra, tấm danh thiếp không hề liên quan đến malatang hay bất kì một loại đồ ăn nào khác. Nhưng nó liên quan tới gã.

Mặt trước danh thiếp là mã QR quét tải APP, mặt sau là quảng cáo, dưới hàng chữ “Tìm thầy bắt bệnh hết buồn” là hình vẽ một người đàn ông đương ủ ê rầu rĩ. Quan trọng là người đó giống gã y xì đúc, từ đôi mắt, cái mũi đến vết thương hình tròn méo mó vẹo vọ, lõm ngổm bọt ruồi.

Tim gã như ngừng một nhịp, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Mã Thủ nao nao gọi điện cho quán ăn và shipper nhưng đều nhận được câu trả lời: “Đâu, bên mình không gửi kèm danh thiếp mà.”

Tất máy rồi, gã cầm danh thiếp ngồi thẫn thờ bên bàn, ngay cả bát malatang thơm lừng cũng không buồn ăn, cứ mặc đấy cho nước dùng nguội ngắt, bề mặt khô lại thành một lớp váng mỏng. Bất chợt, nó khiến gã liên tưởng đến nguyên lý của mọi loại cạm bẫy trên đời: Chỉ cần sa một chân, ắt sẽ trượt dài trong vũng bùn tăm tối.

Chuông báo nửa đêm vang lên, ánh đèn dây tóc ngả màu ảm đạm, Mã Thủ có thể thấy khuôn mặt mình dưới thứ ánh sáng trắng xanh tái tái không khác gì một hồn ma.
Tổ sư, trái cũng chết phải cũng chết thì kệ xác nó đi, quan tâm làm đèo gì!

『Châm Nương』 —— 04

【04】

Hàng quán mọc lên san sát nào trà sữa, gà rán, nào thuốc lá, rượu bia,... Với mặt tiền nhỏ hẹp, chúng nôm chạt lấy hai bên đường, làm con phố vốn đã ngăn ngũi nay càng thêm bí bách, quẩn quanh.

Nằm giữa một tiệm tạp hoá và một hàng bán linh kiện xe máy, “Số 5 phố Bà Sa” không trưng biển hiệu, vền vện một cánh cửa nhỏ trên lớp cửa cuốn kín bưng. Một ô chữ nhật nằm lọt thỏm giữa cánh cửa, dù nó chỉ chừng hộp kính mắt – quá to để làm mắt mèo, quá nhỏ để đưa lọt bưu kiện chuyển phát.

Mã Thủ rón rén gõ cửa.

Cốc cốc cốc, văng vẳng tiếng vọng.

Chưa được bao lâu, cánh cửa nhanh chóng mở ra.

Bên trong tối om, kì lạ thật. Tất cả những gì Mã Thủ có thể nhìn thấy qua ô cửa kia là một đôi mắt sáng loè loè bị bủa vây trong bóng tối. Đôi mắt của một người đã ở dốc bên kia của cuộc đời.

“Tìm ai?”

Giọng cụ già nua đến độ không rõ là nam hay nữ.

Mã Thủ trả lời: “Dạ... Châm Nương, cháu đặt lịch từ hôm qua rồi ạ.”

Nửa đêm hôm qua, gã quyết tâm tải APP nọ.

Cái APP này cũng lạ lùng ghê, không hướng dẫn hay giới thiệu gì hết, vừa bấm vào đã yêu cầu gã quét miệng vết thương để bắt bệnh online.

Thời đại này cái gì cũng quét cho được, hết xem bói online giờ còn có trò chẩn bệnh online cơ đấy. Mã Thủ gỡ băng vải, cầm ngược điện thoại, quét tứ lung tung quanh đầu.

Kết quả hiển thị rất nhanh, chỉ đúng một dòng.

Thầy lang chữa bệnh: Châm Nương.

Rồi hỏi gã có muốn đặt lịch không, gã chọn “Đồng ý”.

Đôi mắt già nua chớp một cái, trả lời: “Châm Nương ở B36, anh tự vào đi.”

Đoạn, ô cửa đóng lại cái cạch.

Những tưởng cánh cửa sẽ mở ra, ấy thế mà không, gã cứ đợi, cứ chờ, cực chẳng đã đành áp tai lên cửa cuốn toan nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Ai ngờ vừa áp vào, cánh cửa lẳng lẳng hé ra một khe nho nhỏ.

Khụ khụ, trong trường hợp các cậu không tưởng tượng được cánh cửa ấy, thì nó như thế này:

Và có thêm một cái lỗ bằng bàn tay như lỗ mà Mị trông ra chỉ thấy trắng trắng, không biết là sương hay là nắng =)).

『Châm Nương』 —— 05

【05】

Mã Thủ không ngờ rằng ẩn sau mặt tiền bé tí tẹo kia lại là một không gian rộng lớn đến vậy.

Như thể gã đang đứng giữa hành lang tối tăm, quanh quẽ của một khu chợ buôn quy mô nhỏ sau giờ đóng cửa. Phía trước là hàng chục lối đi theo hình xương cá, hai bên tăm tắp các cửa hàng như những quán trà sữa, tạp hoá ngoài đường. Cả hành lang nguyên một màu u ám, chỉ đâu đâu ba gian ở thẳm thẳm tận cùng là sáng đèn.

Hắn B36 nằm trong lối rẽ thứ hai.

Mã Thủ bật đèn pin điện thoại, bấm bụng rờ rẫm vào hành lang. Gió đánh cành đưa, lá úa lả tả vờn bay quanh gã.

Cửa B36 rục rở ánh đèn vàng óng ả. Trong bóng tối bao trùm, nguồn sáng ấy như một hang động ấm áp, gọi mời gã mau mau bước lại.

Đứng trước gian hàng mang đậm nét cổ điển xa xưa, Mã Thủ sững sờ giây lát, ngỡ mình đang lạc lối trong một phim trường cổ trang với những phố xá triều Tống và thành trì thời Đường.

Biển hiệu bằng vải bố, lúc thì như lá cờ gọi hồn màu vàng nâu phấp phới trên giáo dài, khi lại tựa tấm biển quảng cáo điện tử cứ lần lượt vài giây “B36” rồi thoát đổi thành “Châm Nương” bằng chữ triện.

Dưới biển hiệu là một người đàn bà đang xào nấu trên bếp lò cao cỡ ngang nửa người. Bên chân là một thùng nước lã và một rá tre đựng đầy hỗn hợp bột đất, than gỗ thông trộn tào xì.

Chị ta chừng ngoài bốn mươi, người gầy hốc hác như một que củi bện vấy sam thô, tóc vấn bằng vải bố, nếp nhăn giữa mày thẳng đứng như kim treo. Hắn là Châm Nương ọ.

Chị ta là “thầy lang” ư?

Chị đảo xẻng luôn tay, tiếng lạo xạo như rang đậu vang bên tai không dứt. Thế nhưng thứ được rang trong chảo lại là kim may dài cả tấc, lập loè ánh bạc.

Châm Nương nhìn gã, thoát cười.

Nụ cười ấy khiến nếp nhăn khắp mặt hẳn sâu như kim châm chiếc ngang chiếc dọc, giọng chị thân quen như gặp bạn cũ: “Đến rồi đấy à.”

Nói đoạn, chị nhanh tay gác xẻng lật, trút hết đồ trong rá, vùi kín cả chảo kim, chỉ sót lại đôi ba chiếc dựng đứng như một phần mộ nho nhỏ giữa chảo.

『Châm Nương』 —— 06

【06】

Ngồi khúm núm trên ghế gấp, Mã Thủ trình bày với Châm Nương về bệnh tình của mình. Cái ghế này thấp lè tè, thành thử lúc trình bày, gã phải ra sức rướn cổ lên, cộng thêm cái thói khua chân múa tay, nom gã chẳng khác một con chó bị bắt đứng bằng hai chân là mấy.

Nói xong gã cũng đâm thắc thỏm: “Bệnh này... Liệu có khỏi được không hả chị?”

Châm Nương rút một sợi chỉ từ túi trước tạp dề, để lại trong không trung những đường cong uốn lượn, mềm mại. Chị miết một đoạn, luồn vào giữa kẽ răng, vừa kéo sợi chỉ vào ra nhịp nhàng vừa ậm ờ đáp: “Được chứ, được chứ, đơn giản.”

Rồi hỏi lại gã: “Hà cứ gì người ta lại đánh cậu?”

Vì sao ư? Vì con nhỏ ấy không biết điều chứ sao! Mã Thủ cảm râm: Có đơn hàng lớn, mọi người đều phấn đấu hết mình.

Riêng nó, ỷ vào ta đây có tí nhan sắc nên bán mình cầu vinh, những tưởng ăn chắc đơn này, ai ngờ “con cá lớn” lại rơi vào tay gã. Thua thì cũng thôi, quan trọng là thái độ phải đường hoàng. Nhưng được thế đã đành, đằng này trước mặt bao người, nó bù lu bù loa ăn vạ, khóc lóc om sòm, thậm chí còn động tay động chân.

Một lần nữa, gã cường điệu sự bao dung, độ lượng của mình: “Thôi không chấp trẻ con, nếu tôi báo cảnh sát nó phải ăn cơm tù nửa tháng là ít.”

Châm Nương rọi đèn soi chỉ, cuối cùng dây cũng căng, gảy vang tách tách như đánh đàn.

Dưới lớp vải lại ngọc ngậy không yên, Mã Thủ lo sốt vó: “Chị xem giúp em thế nào chứ...”

Châm Nương ngắt lời: “Khó chữa.”

Ờ, nãy còn bảo đơn giản cơ mà, sao giờ lại thành khó chữa? Mã Thủ suýt nhảy dựng lên.

Châm Nương đưa mắt nhìn gã, bấy giờ Mã Thủ mới phát hiện con người của chị sáng lắm, sáng đến lạ lùng. Đường như tụ lại dưới đáy mắt ấy là hàng nghìn mũi kim đang loe loé thứ ánh sáng cặm cặm lạnh lẽo.

Chị tiếp lời: “Anh đi khám bệnh, thầy thuốc hỏi bệnh tình ra sao thì anh phải trả lời đầy đủ rõ ràng thế nào? Bị dao đâm lại kêu rấn cắn? Bị rấn xanh cắn lại đổ tại chó cỏ cào? Bệnh nào thuốc nấy, anh cứ bịa đặt như thế sao tôi chữa nổi cho anh?” Mã Thủ sốt ruột lắm, vạch cả băng vải cho chị xem lỗ dò bọ bay tung tăng bên dưới: “Tôi có nói dối chị đâu, chị xem, ra nông nổi này việc gì tôi phải bịa?”

Châm Nương vâng vâng mấy cây kim cặm trên nắm mồi trong chảo: “Nhìn vết thương mà chữa được thì anh đã khỏi từ lúc đến bệnh viện rồi, hà tất phải lặn lội tới tận đây?”

“Tự đếm đong mà liệu đường suy tính, bệnh của anh... Không còn nhiều thời gian đâu.”

『Châm Nương』 —— 07

【07】

Rõ ràng ngọn lửa phừng phừng liếm đáy chảo mà sao trán Mã Thủ lại bất giác mướt mướt mồ hôi.

Mồ hôi chảy qua vết thương xót như rắc muối.

Gã lấp bắp: “Thực ra... Thực ra tôi có làm gì đâu...”

Nói đến đây thì khựng lại, gã đảo quanh: “Chỗ này có máy ghi âm không đấy?”

Châm Nương bật cười giòn giã, đôi mắt dài chi chít những nếp hằn hình kim: “Cậu cứ yên tâm, chị đứng về phía cậu mà.”

Con nhóc mới đi làm tên Mai Trân, trông cũng ngon nghề, là cấp dưới trực tiếp của Mã Thủ.

Hôm ấy, gã dẫn Mai Trân đi tiếp khách, suốt cả buổi lão ta chẳng buồn nhìn gã lấy một lần, mắt như keo 502 dính chặt lấy người Mai Trân.

Trên đường về, Mã Thủ bảo Mai Trân: “Anh biết nhà em khôn khó, thôi anh không chạy đơn này nữa, em cố lên nhé, hoa hồng 15% đấy.”

Còn làm bộ làm tịch khuyên bảo tận tình: “Điều lệ công ty qui định, nghiêm cấm hối lộ khách hàng dưới mọi hình thức, em đừng đi theo vết xe đổ của lũ nông nổi mới vào nghề đấy nhé.”

Mai Trân xúc động lắm, càng ra sức thăm hỏi vị khách kia đều như vắt tranh. Dầu vậy bao nhiêu chuyến cũng thành công cốc, bởi cô vờ như không hiểu những gì lão ta ám chỉ, lão ta cũng giả đò không rõ mục đích của cô.

Xưa nay tổ sale bao giờ cũng thực tế nhất, Mai Trân bắt đầu đón những lời ra tiếng vào hắt hủi, duy chỉ có Mã Thủ vẫn không ngừng động viên, giúp đỡ cô. Cấp trên biết lắng nghe, thấu hiểu như vậy hiếm lắm, Mai Trân tự hứa với lòng, nhất

định phải đoạt đơn này bằng mọi giá, vì Mã Thủ và cũng vì một tương lai được “vả mặt” những người từng chế nhạo cô. Hôm ấy, như thường lệ, Mai Trân đi báo cáo kết quả công tác, vừa đến cửa thì nghe thấy Mã Thủ đang nói chuyện điện thoại. Chuyện là sếp thấy tiến độ của tổ này quá chậm, dự định đổi cho tổ khác. Mã Thủ khép nép nói hết nước bọt mới xin sếp thư thư một thời gian cho cô.

Mai Trân thao thức suốt đêm, không biết bao lần mở máy tính nhắm đi nhắm lại con số 15% ấy, đi ngủ cũng nằm mơ thấy ngày mình được mở mày mở mặt khi đơn từ xong xuôi.

Hai hôm sau, cô lấy được chữ kí của lão già nọ.

Mã Thủ nặng nề: “Không ngờ tôi nhận được ảnh và video báo cáo nhanh như thế, đúng là ngựa non háu đá, tội gì con bé phải làm vậy cơ chứ...”

Bị gọi đến nói chuyện riêng, Mai Trân nhục nhã ê chề, Mã Thủ dẫu thương tình nhưng vẫn phải đề xuất kiến nghị nhằm giảm bớt tổn thất: Mai Trân chủ động thôi việc, đơn hàng này tính công cho gã, khi nào nhận được hoa hồng, gã sẽ lén gửi bù cho Mai Trân, đỡ phí công tất bật bấy lâu.

Ai ngờ hoa hồng chưa đến tay, Mai Trân đã xông xộc lao vào công ty, ném cốc nước vào mặt gã, chửi bới “thứ súc vật” nọ kia.

Mã Thủ thề thốt: “Tôi thề, từng câu từng chữ tôi nói là sự thật.”

Châm Nương lẳng lẳng vân vê kim châm cắm trên “năm mồi” trong chảo.

Bấy giờ đã đủ lửa, kim châm nát vụn trong tay chị, thổi nhẹ là bay.

『Châm Nương』 —— 08

【08】

Châm Nương gật gù: “Ừ anh không nói dối, câu nào cũng là sự thật, vẽ tranh liên hoàn trông tấm nào cũng thật.”

Mã Thủ chưa kịp thở phào thì chị tiếp lời, “Nhưng có vẻ còn thiếu mấy tấm nhỉ, thôi, đã trót thì phải trét, vẽ nốt cho trọn câu chuyện đi.”

Chị gạt sạch đất than, tàu xì trong nồi, chỉ để lại mớ kim may sáng loè: “Bớt bớt cái thói dễ làm khó bỏ đi, anh có định chữa bệnh không đấy?”

Mã Thủ chấy họng: “Chị... Chị biết hết rồi ư?”

Châm Nương cười khanh khách: “Tôi có biết gì đâu. Nhưng tôi tin rằng, nếu anh tốt đẹp như thế thì đã chẳng xuất hiện ở Số 5 phố Bà Sa, cũng chẳng bị chỉ định đến chỗ tôi chữa bệnh. Tôi làm nghề gì chẳng lẽ chính tôi không rõ?”

Đoạn, chị lại ân cần dịu dàng: “Đừng ngại, có gì cứ nói hết đi, chị đã bảo chị đứng về phía cậu cơ mà.”

Vết thương trên đầu nhói nhói như thể lũ dòi bọ đang hò nhau thi gặm, mồ hôi ướt đẫm sống lưng, Mã Thủ không chịu nổi nữa.

“Anh không chạy đơn này nữa”: Thật vậy, gã đâu thèm chạy, với đôi mắt lồi đời, liếc một cái là gã biết ngay lão già kia đã nhắm “con mồi”, liệu liệu mà “nấp” đi thôi.

Gã “nghe điện thoại”: Thật vậy, có điều đầu dây bên kia không phải sếp, sếp đâu có rảnh mà để tâm đến những thứ lông gà vỏ tỏi thế này, vả lại sếp cũng chẳng tạo áp lực cho nhân viên làm gì. Sở dĩ nhắc đến “đổi tổ khác” các kiểu là vì gã biết con nhỏ kia đang đứng ngoài, diễn vậy cho mình nó xem.

“Nhận được ảnh và video báo cáo”: Cái này thì do gã và lão khách hàng đã bàn bạc trước, vì “coi như có nhược điểm của nó”, “nó còn trẻ, dễ xấu hổ, nếu dám xé chuyện bé ra to thì mình tung mẹ lên mạng là xong”.

Không biết nghe ngóng ở đâu mà Mai Trân lại ghè gã ra ăn vạ, may sao đồng nghiệp đều bên gã: “Em đừng vu khống, ai chẳng biết quản lí Mã là người chính trực, ghét nhất mấy trò mèò thế này, lúc nào cũng nhắc nhở mọi người phải tuân thủ điều lệ công ty...”

Châm Nương hài lòng: “Ây dà, thế là phải rồi, chị hỏi cậu một câu cuối cùng.”

“Nếu nhận được số tiền hoa hồng kia, cậu có chia chác đủ phần cho con bé không? Nói thẳng nói thật đấy nhé.”

Chẳng còn gì để mất, Mã Thủ bâng quơ: “Vu khống, không có tang chứng vật chứng thì chia cho nó làm gì... Nếu nó ăn vạ thì còn video, ảnh ọt ở đây cơ mà.”

Nói xong gã cũng dậm ngượng, bẽn lễn cười trừ, trông khuôn mặt bóng loáng dầu mỡ thế mà có vài phần thật thà, chất phác.

『Châm Nương』 —— 09

【09】

Châm Nương cười vang lần.

Chị dội cả thùng nước bên chân vào nồi. Đây là bước cuối cùng của quá trình tôi kim, “ngâm trong nước lạnh”.

Từng đụn khói cuộn cuộn bốc lên, quấn quanh gian nhà như làn sương sớm mịn mù bất tận. Những sợi khói mỏng vấn vít quanh bóng hình mờ ảo, chập chờn của Châm Nương.

Mã Thủ thấy chị dường như đang cao hơn, gầy hơn, thậm chí là dẹt hơn. Hai chân kéo dài như rắn, trán bị khoan thủng một lỗ y hết lỗ kim may áo.

Chị vẫn rì rầm, giọng mềm mại, nhẹ nhàng hoà cùng làn khói ấm áp bao bọc quanh gã.

Mã Thủ nghe tiếng thăm thì.

- Đừng sợ, chữa được mà.

- Đội lột người bấy lâu tất có lúc rách khi sờn, không sao, đến đây chị khâu lại là được.

- Bệnh nào thuốc nấy, cậu không nói thật sao chị dám xỏ kim. Phố Bà Sa ai ai không biết, Châm Nương Châm Nương, chỉ vá “áo” súc vật, Châm Nương Châm Nương, luồn kim xỏ chỉ, trả cho cậu tấm “áo” vẹn nguyên.

- Cậu yên tâm, chỉ có cậu thấy rõ chính mình.

『Châm Nương』 —— 10

【10】

Mã Thủ trở dậy trong âm thanh ồn ã, náo nhiệt đặc trưng của buổi sớm.

Ấy là một ngày đẹp trời với nắng vàng rực rỡ, một anh trung niên bê chậu rửa mặt đang khom khom nhìn gã: “Chú say sưa thế nào lại ngã ngựa trước cửa nhà tôi thế này?”

Mã Thủ ngẩn cổ nhìn anh mà đầu hầy còn bùng nhùng.

Hình như tối qua có chuyện gì đó, gã mang máng nhớ về một người đàn bà cao gầy, mặc trang phục cổ xưa. Chị ta cầm xẻng lật, xào một chảo sáng loáng những kim là kim, tiếng lạo xạo còn văng vẳng đâu đây.

Huyệt Thái Dương giật mình thịch nhức nhối, Mã Thủ day day hai cái chột biến sắc, ngồi phất dậy, sờ soạng khắp đầu.

Không vết thương, không vảy sẹo, thậm chí cả băng vải cũng không thấy tăm hơi...

May! May quá đi mất!

Mã Thủ quay lại, sau lưng gã là một cửa hàng nho nhỏ mở sớm, vẫn số 5, nhưng lại là phố Thái Lai. “Phố Thái Lai” mà xe buýt 981 rẽ vào từ đường Hải Ninh.

Cái tên hay thật, qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai, mọi rủi ro, long đong đều tiêu biến.

Gã lần túi áo, điện thoại vẫn còn đây nhưng ứng dụng “Tìm thầy bắt bệnh” đã biết mất.

Nhưng kệ mẹ nó, Số 5 phố Bà Sa hay B36 Châm Nương gì gì, kệ xác! Có sức khỏe là có tất cả, không sức khỏe là không có gì.

Mã Thủ cười ha hả như điên như dại, cười đến chán chê mới phủi mông nhồm dậy, đi ra đầu phố.

Đã sang ngày mới, một ngày ngập tràn hy vọng để bắt đầu một cuộc đời mới, cuộc đời không còn băng vải, không vương mùi máu, không lổm ngổm bọt ruồi.

Gã sai những bước dài uyển chuyển mặc cho thân hình “thùng phuy” ngoại cỡ, lướt qua hết gian hàng này đến gian hàng nọ. Tới cửa tiệm cuối cùng, bỗng gã khựng lại.

Cửa kính của quán nọ đủ lớn để soi trọn từ đầu đến chân. Gã nhìn hình phản chiếu của mình trên cánh cửa thủy tinh. Phía dưới vẫn nục nịch như vậy nhưng từ cổ trở lên... Thứ vốn là đầu người đã biến mất.

Không hẳn là biến mất mà thay vào đó là đầu một con súc vật. Cái đầu nhô ra nhọn hoắt hao hao đầu cá dù nửa trên lại na ná bọ hung. Dưới đôi môi dày tợn lên là hàm răng chìa ra, thụt thò mất trật tự. Gai mọc chia chĩa hai bên má đến sát đôi tai to bự lủng lẳng như lá lách lợn.

Đột nhiên gã như nghe văng vẳng đâu đây lời dò dẫm: Yên tâm, chỉ có cậu thấy rõ chính mình.

Chú thích:

Vĩ Ngự đã tham khảo cách tôi kim của Trung Quốc cổ đại trong “Thiên công khai vật/天工开物”.

77F59B89-3597-4639-9952-77D9B1386D03

Theo đó, “Nung kim khâu vùi dưới bột đất, than gỗ thông, tàu xì, để lại hai, ba chiếc cắm bên trên thử lửa. Đến khi có thể dùng tay bóp vụn kim bên trên nghĩa là kim bên dưới đã đủ lửa. Lọc ra lấy kim, bỏ vào nước lạnh.”

Giải thích một cách khoa học là kĩ thuật thấm carbon bằng chất thấm rắn. Than gỗ thông là chất thấm bột, tàu xì và bột đất là chất xúc tác. Trong quá trình nung nóng ở nhiệt độ cao, sẽ có biến đổi về cấu trúc bên trong kim (thành cấu trúc đồng nhất và mềm dẻo). Khi nhúng kim đang nóng đỏ vào nước lạnh, do nhiệt độ giảm đột ngột, kim sẽ chuyển sang cấu trúc có độ cứng rất cao (Tham khảo *techftc*).

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

